

[Kølhjørn.]

langt tidligere tidspunkt at beregne dette, og der skabes ligestilling mellem Københavns kommune og landets øvrige kommuner i tilskudsmæssig henseende angående lærerlønningerne.

Idet jeg udtrykker min glæde over den opnåede enighed og takker den højtærede undervisningsminister for hans forhandlingsvillighed, skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende ændringsforslag til forslag til lov om statstilskud til Københavns kommunale skolevæsen.

K. B. Andersen: Under udvalgsarbejdet med lovforslaget om fordeling af udgifterne til statsskoler og kommunale gymnasieskoler er der stillet ændringsforslag om, at statstilskuddet til Københavns kommunale gymnasier fremtidig beregnes direkte af byens egne lærerlønningssudgifter og ikke, som foreslået i det oprindelige forslag, af statskolernes udgifter.

Det er et ændringsforslag helt på linje med det lige omtalte ændringsforslag vedrørende folkeskolen i København. For gymnasieskolens vedkommende får ændringen ikke de økonomiske følger som for folkeskolen, da tilskuddet bliver omtrent det samme efter de to beregningsmåder. Det er altså først og fremmest en principiel ændring, der er tale om, og det er kun godt, at lovforslaget har kunnet forenkles, sådan at stk. 2 i lovforslagets § 1 om København kan stryges, og at der efter vedtagelse af ændringsforslaget ikke findes særregler for København i loven.

Gennemførelsen af lovforslaget må medføre, som det også har været drøftet i udvalget, en revision af den i maj i fjor vedtagne lov om tilskud til private gymnasier og private realskoler i København, Frederiksberg og Gentofte. Det er den tredje af sidste forårs skolelove, vi hermed tager op igen, og det understreger betydningen af den koordination af vore tilskudslove, som jeg ved den højtærede minister er enig i vigtigheden af og også bl. a. netop i det

forslag, vi nu behandler, søger at komme henimod.

Jeg beder undskylde, at jeg nu bl. a. igen kommer ind på emnet: tilgrund til vore gymnasier, men på baggrund af disse tre eksempler synes jeg ikke det er urimeligt at gøre det. Under forslagetets første behandling rejste jeg ud fra forslaget § 2 et spørgsmål, som dels den gennemførte økonomiske ligestilling mellem kommunale og statslige gymnasier, dels den ny skolestruktur og endelig ikke mindst den stigende tilgang til gymnasierne gør aktuel, nemlig spørgsmålet om, hvordan adgangen til vore gymnasier administreres. Det er under udvalgsarbejdet oplyst, at den almindelige praksis er den, at en udenbys elev, når der ikke er plads til samtlige ansøgere, går forud for den indenbys elev, hvis den udenbys har højere karakterer end den indenbys, medens den indenbys går forud, hvis karaktererne står lige. Dette forhold gælder, så vidt jeg har forstået, kun de kommunale gymnasier. Om optagelsespraksis ved statskolerne og med hensyn til forholdet mellem statsskoler og kommunale gymnasier i samme område foreligger der ikke særlige oplysninger. Der må efter min mening søges frem til en ordning, så vi undgår, at elever handicappes i gymnasiechancer af geografiske forhold. Lige så vigtigt er det dog efter mit skøn at undgå særlige topgymnasier af ug-piger og -dreng, for at sige det lidt brutalt. Det må være målet at finde frem til en ordning, så det virkelig er de bedst egnede, der får plads på vore gymnasier. Men et lige så vigtigt mål må det være, at vore gymnasiers elevkreds bliver et normalt udsnit af gymnasieungdommen. Der skal utvivlsomt en god portion sund fornuft og menneskelighed til for at komme helskindet igennem et gymnasium i næsten udelukkende ug-selskab med sine medmenneskelige relationer i nogenlunde normal balance. Vi skal have de bedst egnede frem, men disse unge skal til gengæld, det gentager jeg, så vidt muligt afspejle et almindeligt udsnit af gymnasieungdommen.